

A close-up, profile view of a woman with long, wavy brown hair and striking blue eyes. She is looking slightly to the right with a gentle, thoughtful expression. The background is dark and filled with green ivy leaves, creating a natural, textured backdrop. The lighting is soft, highlighting her facial features.

Eveline Broekhuizen

**Zonder
verwachting**
Het verhaal van mijn
onvervulde kinderwens

Proloog

21 augustus 2010

‘Kom je?’

Ik graai door mijn bureaula op zoek naar een envelop om een verjaardagskaart in te doen. ‘Heb jij nog ergens twintig euro?’ vraag ik mijn vriend.

‘Nee. Maar ik moet ook nog peuken halen, dan pin ik wel extra.’

Het is nog geen acht uur, dus we hebben tijd genoeg om te stoppen bij het tankstation voor sigaretten; daar komen we toch langs. Ik schuif het kaartje alvast in een envelop, dan kunnen de twee tientjes daar straks bij.

Jeroen loopt de trap al af. Ik stop de envelop in mijn handtas. Heb ik nu alles? Geld, sigaretten, telefoon? Mijn mobiel hangt nog in de lader maar die besluit ik thuis te laten. Als de 25ste verjaardag van Kelly zo gezellig is als ik verwacht, zal ik mijn telefoon niet nodig hebben.

Ik dender de trap af, steek de straat over en stap in de auto.

Dan zie ik dat het raam op de eerste verdieping nog wagenwijd openstaat. Het is rond de twintig graden en onze bovenwoning koelt amper af, dus ach, laat maar openstaan.

Niet veel later haal ik het cellofaan van een pakje Marlboro, doe het raam een stuk open en steek een sigaret op. Jeroen zit achter het stuur, ik ernaast. Deze weg van Schagen naar een dorp verderop, waar hij vandaan komt, hebben we al duizenden keren gereden. Hij heen, ik terug.

Als ik de laatste rookwolk uitblaas, gooi ik mijn peuk naar buiten. Anders gaat het zo stinken in de auto, die we nog maar een halfjaartje hebben. Ook al is de wagen meer geschikt voor de Deutsche Autobahn dan voor ritjes door de polder en in de binnenstad, toch ben ik blij met onze zilvergrijze Opel Vectra. Het voelt een stuk veiliger en stabielier dan ons eerste autootje: een afgetrapte Ford Fiësta die het geluid maakte van een crossmotor door zijn lekke uitlaat. Toen de uitlaat afbrak, besloot ik dat het tijd was om mijn spaargeld bij elkaar te rapen voor een

'nieuwe' tweedehands auto. We hebben de Vectra net een halfjaar.

Ik leun achterover en laat het raam openstaan.

Een auto komt van links. Ik kijk de vrouw achter het stuur aan. Zij blijft recht vooruit kijken. Ze ziet ons niet.

Jeroen rijdt door.

Zo, die keek écht niet, wil ik net tegen hem zeggen, als de achterkant van onze Opel wordt geraakt. De botsing is niet hard; dat wordt een schadeformulier invullen, denk ik nog. Even langs de kant van de weg de boel regelen en weer door. Maar het tikje tegen de linker achterkant is venijnig genoeg om de auto van koers te doen veranderen. Richting de schuin aflopende berm.

We slippen door het hoge gras, door het droge riet aan de slootkant.

Het enige wat door mijn hoofd schiet is:

Niet het riet.

Niet de sloot.

Niet over de kop.

‘Doe je gordel los,’ zegt Jeroen. Hij houdt beide handen aan het stuur, waar hij de macht over verloren is.

Hoe ik die gordel los heb gedaan, weet ik niet. Hoe ik door de auto ben gerold; geen idee.

Het is nat bij mijn voeten. Inktzwart slijk komt borrelend los, walmen van een oersoep stijgen op. Water gutst via het open raam naar binnen.

Ik wacht even, tot het water hoog genoeg is om het portier te kunnen openen. Wanneer het tot mijn borst reikt, neem ik mijn bril in mijn hand en probeer naar het portier te duiken. Ik had verwacht dat ik er zo naartoe zou kunnen zwemmen en de deur kon opendoen. Maar ik stoot tegen stoelen en andere objecten. In het troebele, bruine water herken ik niets meer, voor zover dat al mogelijk is in een auto die op zijn kop ligt.

Proestend kom ik weer boven. In die paar seconden is het water van mijn borst tot mijn kin gestegen. Grijs plastic sprietjes van de voetenmatjes hangen vlak boven mijn gezicht.

Verrassend kalm constateer ik dat er iets moet gebeuren, dat iemand ons moet redden. Maar wie en hoe, zo ver reiken mijn gedachten niet. Het komt zelfs niet in me op om om hulp te roepen.

Het is stil. Ik wacht.

Ik heb geen idee waar Jeroen zich bevindt. Ik merk niets van zijn aanwezigheid. We zijn er allebei – in de auto, op nog geen meter afstand van elkaar. Maar we hebben elkaar niet gezien, niet gehoord, niet gevoeld.

Ik ben alleen en ik wacht.

Ergens in mijn achterhoofd schemert de vraag hoelang ik het nog volhoud met dit beetje lucht tussen het water en de vloer van de auto – die nu het plafond is – maar die gedachte bereikt mijn bewustzijn niet. Mijn blik zoomt in op die sprietjes van de voetenmatjes. Bah, denk ik, normaal gesproken rusten mijn schoenzolen hierop en nu zit ik er met mijn neus haast tegenaan.

Ik voel geen angst, geen paniek. De wereld buiten de auto lijkt niet te bestaan. Een onverklaarbare rust daalt op

me neer. Mijn gedachten lijken te bevriezen. In dit vacuüm van ruimte en tijd, kan ik alleen maar 'zijn'.

Het is stil.

Ik doe niets. Ik denk niets.

Ik laat de controle los. Ik geef me over, in vol vertrouwen.

Links gaat een deur open, water golft naar buiten, het wordt licht.

'Zit er nog iemand in?' vraagt een paniekerige vrouwenstem buiten de auto.

'Kom Eef,' zegt Jeroen, die het portier heeft geopend en nu naast de vrouw in de sloot staat.

Het duurt even voordat ik in beweging kan komen, alsof ik weer terug in mijn lichaam moet zakken. 'Wacht even,' zeg ik. Ik haal diep adem en zwem naar het licht.

Vier uur later lig ik in bed. Het eerste wat ik deed toen we thuiskwamen was mijn telefoon uit de lader pakken. Zeven gemiste oproepen, vijf appjes.

Ik belde Kelly om te zeggen dat we niet meer naar haar verjaardag zouden komen.

Wat we daarna gedaan hebben weet ik niet meer. Jeroen zal waarschijnlijk een biertje hebben gepakt. Misschien hebben we nog even tv gekeken. Op een gegeven moment is Jeroen achter de computer gekropen om te gamen, zoals hij elke avond doet, en ben ik naar bed gegaan.

Ik draai op mijn linkerkant. Probeer de naam van het bedrijf te onthouden dat onze auto heeft weggesleept. Morgen is het zondag, dan zullen ze niet open zijn. Maandag moeten we ze bellen.

Ik draai naar rechts. 'Ik heb jullie niet gezien,' hoor ik de mevrouw die ons aangereden heeft weer zeggen. Ik zie voor me hoe ze achter het stuur zit, blik op oneindig. 'Je kéék niet!' zou ik willen schreeuwen.

Ik draai weer naar links. Zie de grijze sprietjes van de voetenmatjes, ruik de bagger uit de sloot. Ik kan niet geloven dat ik niks heb gedaan. Wat nou als Jeroen zich niet uit de auto had weten te bevrijden? Wat nou als hij

dood was gegaan en ik helemaal niks had gedaan? Dat zou ik mezelf nooit kunnen vergeven...

Ik draai op mijn rug. Een paar minuten of een paar uur staar ik in het donker. Ik kijk zonder te zien.

Een onverklaarbare rust daalt op me neer. Mijn gedachten lijken te bevriezen. In dit vacuüm van ruimte en tijd, kan ik alleen maar 'zijn'.

En daar, in het duister van onze zolderkamer, naast de kledingkast, verschijnt ze. Een meisje van een jaar of drie met goudblonde haren.

Nog nooit heb ik zoiets meegemaakt. Toch voelt het volkomen logisch.

Dit is mijn dochter.

Mijn kinderwens is geboren.

Vanaf dit moment, alleen in bed op onze zolderkamer, weet ik zeker dat ik moeder zal worden.

Deel I – Tegen de verwachting in

Verstandig

2002

Ik loop de slaapkamer van mijn ouders in, waar mijn moeder achter de strijkplank staat. ‘Ik moet je wat vertellen mamma,’ zeg ik en ik ga op bed zitten. Ik kijk ertegenop om toe te geven dat ik de verkeerde studiekeuze heb gemaakt, na zoveel wikken en wegen.

Mijn moeder zet het strijkijzer op zijn zij en kijkt me aan.

Ik ontwijk haar blik, staar naar het gebloemde tweepersoons dekbed. Ik vind het moeilijk om zo’n serieus gesprek met mijn moeder aan te gaan. Er is altijd een soort ruis op onze moeder-dochterlijn te zitten, ook al luistert ze nog zo goed.

‘Ik wil toch Nederlands studeren in plaats van Taal en Communicatie.’

‘Oh...’ Ze strijkt weer verder. ‘Ik dacht dat je zou zeggen dat je zwanger was.’

Opgelucht dat het hoge woord eruit is, duurt het even voordat dat andere grote woord tot me doordringt: zwanger.

Ik ben achttien, heb al een paar vriendjes en kansen genoeg gehad, maar ik wil wachten met seks tot ‘de ware’. Sinds een paar maanden ben ik samen met Jeroen, en het lijkt serieus. Nu we de zomervakantie apart hebben doorgebracht zonder dat er gekke dingen zijn gebeurd, weet ik dat ik hem kan vertrouwen. Ik ben zover.

Maar dat mijn moeder denkt dat ik al veel verder ben, voelt vreemd ongemakkelijk. Laat staan dat ik daar met haar over praat. Dus vertel ik gauw over de mogelijkheden om van studie over te stappen. ‘De taalwetenschappelijke vakken komen overeen dus ik hoef alleen literatuurgeschiedenis en algemene letterkunde in te halen. Na vier weken is

dat nog te overzien. Ik heb overleg gehad met de decaan en zij vindt het geen probleem.'

Geen obstakels dus, op de loopbaan die ik voor mezelf heb uitgestippeld: na mijn vwo-diploma binnen een jaar mijn propedeuse halen, dan door naar mijn bachelor- en master-bul en op naar een goede baan. De plooien in mijn plannen zijn gladgestreken, zoals het warme strijkijzer de kreuken uit het overhemd van mijn vader haalt. Een zwangerschap zou al die plannen dwarsbomen, als een schroeivlek op mijn mooiste blouse doordat het strijkijzer te lang op één punt is blijven staan.

Ik heb het zien gebeuren, bij een collega in het café-restaurant waar ik in de weekenden werk als serveerster. Zij raakte zwanger toen ze begin twintig was, van een scharrel. Hij was al wat ouder, dolblij en wilde gelijk trouwen. Zij twijfelde. Natuurlijk zou ze het kunnen, ze was geen tiener meer. Maar wat voor leven zou ze hebben? Haar

moeder was gelovig; abortus uit den boze. Ze stopte met haar opleiding en haar bijbaantje, trouwde en kreeg een dochter. Ze kwam nog één keer langs bij het restaurant waar we werkten, met haar dochter in de kinderwagen. Lieve had ze haar genoemd, om duidelijk te maken dat ze uit liefde was geboren en niet slechts een ongelukje was. Maar of ze echt blij was met haar liefdesbaby en het getrouwde leven, dat kon ik uit dat korte bezoekje niet opmaken.

De hand van mijn moeder drijft het strijkijzer heen en weer, heen en weer. Hoe zou zij reageren als ik wel zwanger zou zijn? Mijn moeder is ook gelovig, maar niet zo streng dat ze tegen abortus zou zijn. Toch denk ik dat het wonder van nieuw leven voor haar zwaar zou wegen. En aan de andere kant zou ze het zonde vinden als ik me op zo'n jonge leeftijd al zou binden aan een gezin. Voor mij zou het voelen alsof ik haar teleurstelde. Maar ik weet ook zeker dat ze me zou steunen, wat mijn keuze ook zou zijn. Mijn blik volgt haar hand nog

steeds, zoomt in op de talloze moedervlekken op haar droge huid.

‘Misschien is het wel verstandig als je aan de pil gaat,’ zegt ze dan.

Ik knik. Ik zal verstandig zijn.

Twee maanden later vraag ik de huisarts om de Diane 35-pil. Ik heb gehoord dat die goed werkt tegen puistjes, waar ik nogal last van heb en wat me onzeker maakt. Zo sla ik twee vliegen in één klap. De huisarts stemt toe en laat weten dat ik een jaar later weer op controle moet komen.

Maar ik heb het druk – met werken, studeren, vrienden. En vooral met reizen: tussen Wognum, het dorp waar ik met mijn ouders en broers woon; naar Hoorn, waar ik als serveerster werk; naar Amsterdam, waar ik studeer en naar Anna Paulowna, het dorp waar Jeroen met zijn ouders, broers en zus woont.

Vanwege de afstand is het wel zo makkelijk als ik bij Jeroen kan blijven slapen en dat is prima, maar niet in dezelfde kamer. Jongens en meisjes mogen niet bij elkaar slapen onder hun dak, is de regel van zijn strenggelovige ouders. Om het weekend is het een gepuzzel wie waar blijft slapen, met vier kinderen en vier maal 'aanhang'. Meestal meng ik me niet in de discussie. Rustig wacht ik af tot ze eruit zijn en er voor mij een matras bij Jeroens zus op de kamer wordt gelegd, of ik in Jeroens bed slaap en hij op het matras bij zijn broer, of dat ik de nacht moet doorbrengen op het luchtbed op zolder.

Ik ben allang blij dat mijn ouders niet zo streng zijn. Toch zei mijn moeder de eerste keer dat Jeroen bij ons bleef slapen: 'Hij kan ook bij Martijn op de kamer, hoor.'

'Nee, welnee,' zei ik. 'Hij gaat gewoon op een extra matras bij mij.'

Ik denk dat ze zich vasthield aan de regels die bij Jeroen thuis golden, onzeker over hoe ze hiermee

om moest gaan. Mijn broer Martijn is ruim drie jaar ouder dan ik maar heeft nog nooit iemand mee naar huis genomen. Mijn broertje ook niet. Ik ben als enige dochter de eerste met 'serieuze verkering'. En nu slik ik serieus de pil, drie weken per maand, elke avond weer.